

Sara Pennypacker (născută în 1951, în Massachusetts) este o autoare americană de cărți pentru copii. Titlurile sale au primit mai multe premii, printre care Medalia Christopher și Golden Kite. A scris nouăsprezece cărți, printre care se numără: *Pax*, *Summer of the Gypsy Moths* și titlurile din seria *Clementina*. Este fondatoarea programului ShareOurBooks.org. Pennypacker ține adesea conferințe în școli, în librării și în biblioteci, prin care încercă să-i facă pe tineri să se apropie de literatură.

Marla Frazee (născută în 1958, la Los Angeles) este autoare și ilustratoare de cărți pentru copii. A ilustrat prima carte în clasa a treia. De-a lungul carierei, a primit de două ori Caldecott Honor. Frazee a absolvit Art Center College of Design din Pasadena, unde predă de peste douăzeci de ani cursuri de ilustrare a cărților pentru copii.

SARA PENNYPACKER

CLEMENTINA, CEA MAI DRAGĂ COLEGĂ

Ilustrații de Marla Frazee

Traducere din engleză de Tatiana Dragomir

arthur

Luni după-amiază abia am așteptat să urce Margaret în autobuz.

— Asta a fost cea mai frumoasă zi! i-am spus. Am fost aleasă „Cea mai dragă colegă a săptămânii“! O să-mi prezint autobiografia, o să fiu șefa rândului, o să adun banii pentru lapte, o să hrănesc peștii...

— A, da, Clementino! m-a întrerupt Margaret, dând din mâini. Și noi am făcut asta când eram într-a treia.

Margaret este mai mare decât mine, cu un singur an. Dar de fiecare dată când zice „Am

făcut și noi asta când eram într-a treia“, sună de parcă ar zice „Demult, demult, când eram eu mică, dar acum nu mai sunt mică, așa că eu sunt șefa ta“. Vreau să învăț și eu trucul ăsta, în caz că cineva o să-l accepte vreodată pe frațele meu mai mic în clasa a treia.

— A organizat și clasa voastră „Cea mai dragă colegă a săptămânii“? N-am știut! am răspuns eu. Cum de nu mi-ai spus niciodată?

Margaret și-a încrucișat gleznele și s-a uitat în jos, să verifice dacă i se potrivesc între ele manșetele șosetelor. Când a ridicat din nou privirea și s-a uitat la mine, avea gura strânsă ca o stafidă și se îmbujorase puțin.

A ridicat din umeri.

— Oi fi uitat, a spus ea. Cred că a fost prea plictisitor ca să-l țin minte.

— „Cea mai dragă colegă a săptămânii“ nu este ceva plictisitor! Mai ales broșura. Tu ți-ai păstrat broșura? Mi-o arăți și mie?

Margaret a ridicat iar din umeri.

— A pus-o mama în living. Este foarte importantă pentru ea, fiindcă demonstrează cât sunt eu de valoroasă. Cred că îi place să o aibă la îndemână atunci când o scoate Mitchell din sărite. Cred că îi face plăcere să citească din broșura aceea. Își spune: „Poftim! Slavă Domnului că măcar *unul* dintre copiii mei este reușit.“ Dar probabil că n-ar fi bine să atingi broșura.

— N-o să-i fac nimic, am spus eu. O să fiu atentă. Hai să o citim când ajungem acasă!

Margaret părea îngrijorată, de parcă încerca să inventeze ceva și nu putea. Dar după aceea a ridicat din umeri pentru a treia oară și a zis:

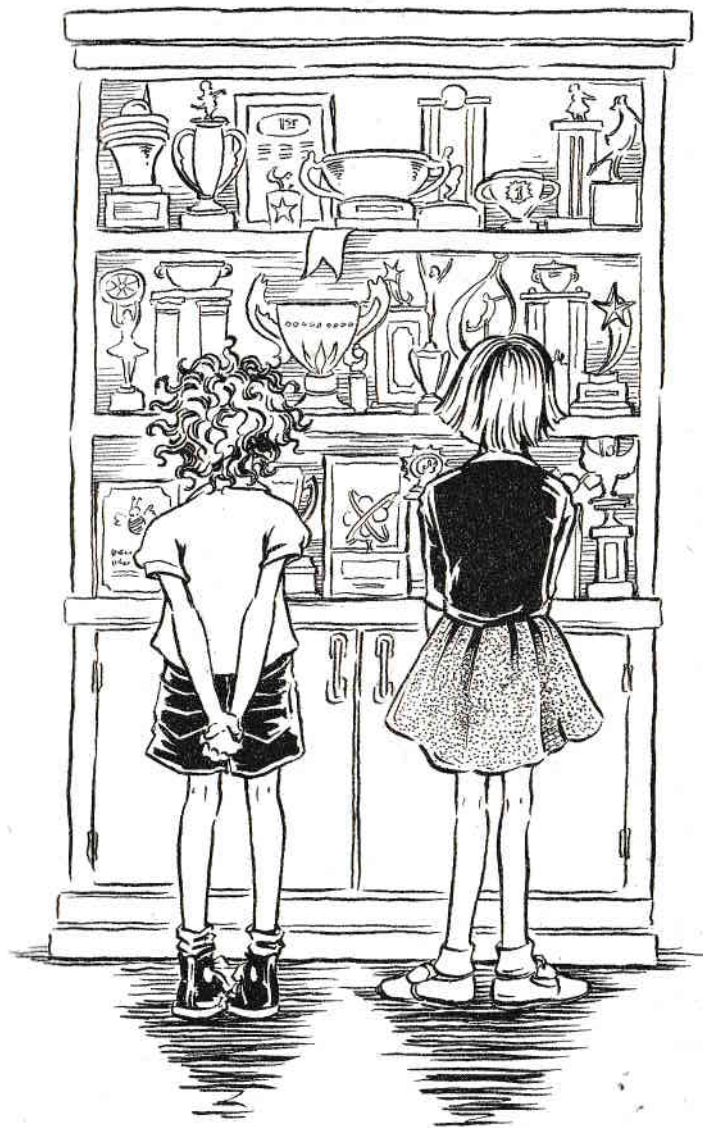
— Mda, bine, da, de ce nu?!

Așa că, ajungând acasă, am coborât împreună cu liftul până la apartamentul nostru, unde i-am spus mamei „Salut-mami-pa-mami-eu-merg-până-la-Margaret-bine?-bine“. După care am urcat amândouă cu liftul până la etajul cinci, unde este apartamentul lui Margaret.

Margaret a mers direct la rafturile de lângă șemineu, unde, ducându-și mâinile la piept, a admirat șirurile de trofee și premii pe care le-a câștigat. Pentru că facem la fel de fiecare dată când ajungem în livingul lor, știam că vrea să-i admir și eu trofee. Așa că mi-am dus și eu mâinile la piept și am rămas tăcute câteva clipe, zgâindu-ne la toate trofee care dovedeau cât de grozavă este Margaret la toate.

Și clar că erau o mulțime de trofee. Trei rafturi întregi de „Cea mai bună la asta” și de „Premiul Întâi pentru aia”, aliniate frumos unul lângă altul precum alimentele la supermarket.

Eu sunt chiar bună la matematică și la desen. Dar pentru astfel de lucruri nu îți dă nimeni trofee, ceea ce nu este corect. Așa că părinții mei au doar un vraf de lucrări de control la matematică notate cu stelute și câteva desene lipite pe pereți cu scotch. Ai mei nu au amenajat niciodată un raft în living pentru toate premiile mele. Dar este un lucru bun, cred eu, fiindcă raftul acela ar fi gol.

După ce m-am gândit eu că am admirat destul, m-am apropiat de rafturile aflate de cealaltă parte a șemineului. Acolo erau o grămadă de poze cu fratele mai mare al lui Margaret, pe nume Mitchell, jucând baseball împreună cu prietenii lui. Și șase trofee de baseball identice. Pe fiecare dintre ele scria *C.B.J.* și câte un alt an. Altceva nimic.

— Ce înseamnă *C.B.J.*? am întrebat.

Margaret s-a scărpinat în creștet ca și când ar fi încercat să-și aducă aminte.

— A, da! Înseamnă „Cretin, Bou, Jigodie“, a răspuns. Câștigă trofeul ăsta în fiecare an. Nu are concurență.

Mi-am dat seama că Margaret a inventat asta pentru că Mitchell nu este nici cretin, nici bou, nici jigodie. Dar asta NU înseamnă *deloc* că Mitchell este iubitul meu.

Am scos din buzunar un marker mov și mi-am scris pe braț *C.B.J.*, cu o grămadă de semne de întrebare după el, ca să-mi amintesc să caut ce înseamnă. Margaret nu a băgat de

seamă, pentru că tocmai luase în mână o statuță aurie, înfățișând o balerină.

— Ar fi trebuit să câștig statuete de bronz și de argint și pentru celelalte dansuri ale mele, spunea ea. Dar jurații n-au vrut să le fie ciudă celorlalți copii.

E-adevărat că Margaret este câteodată cam lăudăroasă. Dar acum era și mai lăudăroasă decât de obicei. Se putea ca treaba asta să mai dureze o bucată de vreme.

— Dar broșura unde este? i-am amintit.

Margaret a suflat un fir de praf invizibil de pe statueta, apoi a așezat-o la loc cu grijă. A împins deoparte o plachetă mare, de la un concurs de ortografie, de pe raftul de jos și a scos la iveală o broșură albastră.

Am întins mâna să o iau, dar Margaret mi-a dat mâna la o parte.

— Microbii! a spus ea, uitându-se cu atenție la mâinile mele.

Apoi s-a așezat pe canapea și a început să citească.

— „Este foarte plăcut să o avem pe Margaret în clasa noastră, deoarece ea este foarte organizată.“ „Îmi place că Margaret este în clasa noastră, pentru că ea este ordonată.“ „Margaret este o fată foarte curată.“

M-am așezat lângă ea și m-am uitat și eu, să văd dacă doar se prefăcea că citește toate complimentele acelea. Dar nu, le-am văzut cu ochii mei; toată pagina era plină de treburi din astea.

„Este bine că o avem pe Margaret în clasa noastră, fiindcă îi lucește așa de tare părul, că aproape că mă pot vedea în el!“ a scris Alexis. „Îmi place să stau lângă Margaret fiindcă ea nu își împrăstie niciodată lucrurile pe partea mea de bancă“, a scris Jamaal. Iar dedesubt, Kyle scrisese: „Margaret este binevoitoare. În fiecare zi îmi spune ce fac greșit.“

Aici Margaret a lovit pagina cu degetul.

— Am fost nevoită să-i spun că nu a scris corect „binevoitoare“.

— Uau! am făcut eu. Ce broșură grozavă!

